

Láng Orsolya
PONTOS TÉVEDÉSEK ÚTKÖZBEN

a villámok kikerülnek
a Faraday-kalitkaként működő lovakat
az arzenálból kiszakadó nyerítések
külön passzust kapnak
a könyvtárba behallatszó lódobogás
készültség
valamiféle

a sötétebb párafoltok a Luxembourg-kert
pálmaiból szabadultak
az idegen föld tapasztalatának
kicsapódásai
feszültségfellegek
alattuk az izzadság sójától merev
felsők mint a márványszarkofágok sodronyingjei
van aki gyón
van aki fut

a városháza és a templomtorony közötti
röppályán a kongást ütésekre javítják
az eltérő harangnyelvek irányelvén
egyik a földre szakad
másik a levegőn ível át
a feszültségtérben szerkezeti elváltozások
egy kút

a kapualjban a kalapos lány köré
kivetül eredeti környezete
a külső erőtér nem hatol be nézésirányába
a múzeumi buszmegállót ellepi a szőke Tisza
a várakozók aurája átnedvesedik
lelepleződnek a másolatok

a tűzoltólány vonakodik betörni egy ablakot
latolgatja lehetőségeit
mielőtt belekönyököl az üveg tökéletes tükrébe
évek óta kivár a létra utolsó fokán hogy
a tematikus struktúrában
rendeződjenek az oksági viszonyok

a múlt és jelen idejű verebek
alanyi ragozásban elegyednek
ide még visszatérünk
ez még ugyanaz a folyó

KÉNYSZERLESZÁLLÁS

a szállón csillámló takarókat adtak
az égési sérültek kaptak ilyen
akkor láttad mire jó
az ezüst fele hűt
az arany melegít

vágytál már a vízszintesre
egy napra hígult a pár órányi tartalék
és a kiszámíthatatlanság
a hírzárlat a találgatások
a bennfentesek félrevezető viselkedése
kimerített
hiába tudtátok hogy ez így
nem érhet véget

voltak akik kezükbe vették sorsukat
hangosan telefonáltak
értük jött valaki eltűntek szem elől
azok maradtak akik lemaradtak
egy öreg japán köhögetett
mások lehúzták cipőjüket

az ágyakon gondosan összehajtott gézlepedők
szinte észrevétlenül került ki minden
szendvicset és teát osztottak
ezt kaptatok azután reggel is
az ébresztő után amikor is
figyelmességen felüli kedvességgel
előzönlötték a hodályt

feltűnt hogy nem egyvalaki járta végig
az ágyakat mint szobafelelős
láthatósági mellényben hajladoztak fölöttük
a feltámadás nyilvános főpróbáján
persze az instrukciók dacára
mélyen senki nem aludt

A CSÚCSDÍSZ

átléptem a gyepet kettéhasító reflektorfényen
ahogy árnyékán az őrnagy
soleil, a háztáji kóbor kutya
vakargatásra kínálta lágyékát
egy darabig néztem leheveredtem mellé
meglepődött a hirtelen színtegyezésen
megint valaki aki egy pillanatra odaadja magát
aztán eltűnik örökre ő pedig
marad a lakatlan birtok öre
ráterítettem a pulóverem
gondolván mindkettőnknek könnyebb
ha úgy teszünk mintha csak fázna
azt mondtam bent is hogy lehűlt a levegő
s valamivel később hogy nyugodtan
tapogassátok meg a hajam
olyan mint a penge
az ujjamat is elvágta egyszer
persze a nagyszámok törvényét alkalmazva

mindenekelőtt arra vágytam hogy te
de csak az asztalon fellelhető tárgyakat
tűzted a tincsek közé
„micsoda nyugalom” hagytam hinned
pedig éreztem amint fejemen a csúcsdíz
egy félig teli vizeskancsó
lassan de visszafordíthatatlanul
hanyatlásnak indul

Botticelli Remix, 2000 (kenyér, mélynyomás, 90x180 cm)